

18th May 1954]

MR. SPEAKER:—"The hon. Member has not understood me. What I said was that there were two Bills before the House which could be taken up first and that meanwhile leaders of parties might come to me to decide whether there should be a debate. I shall not allow any more discussion on this."

IV.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS IRRIGATION (LEVY OF BETTERMENT CONTRIBUTION) BILL, 1954.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER:—"Sir, I beg to introduce the Madras Irrigation (Levy of Betterment (Contribution) Bill a, 1954 and move—

'That the Bill be referred to a Select Committee.'

I shall give the names of Members later. In making this Motion, I would like to bring to the notice of the House that the Government have been constructing, expanding or altering a large number of irrigation and drainage works. The Government are consequently being put to a large extra expenditure. On the other hand, the works have secured to the owners of the lands either an increased or an assured supply of water to their lands. It has given varying degrees of benefit to various owners of land as a result of which the capital value of the land has increased. It is only reasonable that the Government should be enabled to recover from the owners so benefited a share of the increase in the capital value of the land. In many cases the Government have also been announcing their intention of levying betterment contributions while sanctioning irrigation or drainage schemes. A Bill called the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1952 was introduced in the Legislative Assembly in June 1952 and referred to a Select Committee of the Legislative Assembly.

"In August 1952, the Select Committee, however, reported that the Bill need not be proceeded with. In April 1954, the Government appointed a Cabinet Sub-Committee to scrutinize the provisions of the Bill. The Cabinet Sub-Committee considered the Bill and suggested modifications to the Bill in several aspects. The Government have decided to introduce the Bill with the modifications suggested by the Cabinet Sub-Committee. They have accordingly brought forward a revised Bill called the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1954.

"This Bill enables the Government to recover betterment contribution from the holders of lands which are benefited by the construction, expansion or alteration of any irrigation or drainage work from 1st January 1947. The lands under each

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [18th May 1954]

project will be suitably classified and the annual increase in the gross produce of each class of lands will be estimated. Ten times the annual increase in the gross produce will be deemed to be the increase in the capital value of each class of land. Half of the sum by which the said increase in the capital value exceeds the cost of making the lands fit for advantageous irrigation will be the contribution payable in respect of such class of lands.

“ The contribution will become payable after the expiry of two years from the date of completion of the work. The contribution will be paid in twenty annual instalments. The landholder will be entitled to a rebate of twenty per cent if he pays the entire contribution within a period of two years from the date on which he becomes liable to pay the betterment contribution.

“ If any person contributes money towards the construction, expansion or alteration of any project and Government accept the contribution, the sum accepted from him will be credited towards the contribution payable by him.

“ The Bill also provides that, in the absence of a contract to the contrary, an instalment of contribution will, as between the parties having interest in the land, be payable by the person who is in actual occupation of the land during the year in which the said instalment is payable. Where such person is a tenant of the land liable to share the produce of the land with the landlord the liability to pay the instalment of the contribution will be shared between such tenant and landlord in the proportion in which the produce is shared.

“ The Bill also provides for exempting hard cases from all or any of the provisions of the Bill for reasons to be specified and subject to such conditions as the Government deem fit to impose.

9-40 a.m. “ The Bill will not apply to the levy of betterment contribution on lands served by any irrigation or drainage work, if provision in that behalf is contained in any special law relating to such work.

“ As the Bill is being referred to a Select Committee, Sir, I need not go into further details and any suggestions made by the hon. Members will be considered by the Select Committee and a report submitted to the House.

“ With these words I request the House to pass my motion.”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1954, be referred to a Select Committee.’

“ I want to know whether the hon. Member Sri Krishnan wants to move his amendment that the Bill be circulated for

[Mr. Speaker]

SRI R. KRISHNAN :—“ No, Sir, I am not moving my amendment.”

MR. SPEAKER :—“ Then all right. The hon. Member Mr. K. T. Raju may now speak.”

SRI K. T. RAJU:—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த நில அபிவிருத்தி பற்றி கொண்டு வந்திருக்கும் மசோதாவை பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விடுவதை நான் மிகவும் வரவேற்கிறேன். இந்த மசோதாவின் அம்சங்களை இங்கு பார்க்கின்ற சமயத்திலே, வாய்க்கால்கள் போன்ற நீர்ப் பாசன வசதிகள் மீது விதிக்கப்படுகின்ற நில அபிவிருத்தி விரியானது அமுலுக்கு வந்தால் பெரும்பாலான விவசாயிகள் தங்களுடைய நிலங்களை விறைக்கூட வரியைக்கூட முடியாத நிலைமையில் இருப்பார்கள் என்பதை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஏற்கெனவே சட்டசபையில் இந்த மசோதா வந்தபோது இது விஷயமாக இந்த சபையின் அபிப்பிராயங்களை பலர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த மசோதாவை சட்டமாக்கினால் விவசாயிகளுக்கு ஒருவித பிரச்சாரஜனமும் இல்லை. ஒரு பூமியிலே அங்கு விளையக் கூடிய முன்று வருஷ விளைச்சலை கணக்கு வைத்துக்கொண்டு, 10 மடங்கு அதிகமாக கணக்கிட்டு அதன்படி தீர்வை கொடுக்கப்பட்டு வேண்டியிருக்கிறது. இருந்தாலும் குறைத்துக் கொடுக்க கணக்கு எடுக்கப்பட்டாலும், இம்மாதிரியான முறையில் இது சட்டமாக்கப்பட்டால் உண்மையிலேயே இன்றைய விவசாயிகள் தங்களுக்கு சலுகை அளிக்கப்படுவதன்றோ, அல்லது அபிவிருத்திக்கான வழி செய்யப்பட்டுவதன்றோ கருத மாட்டார்கள். அதற்குப் பதில் பெரியளவு அவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். லோயர் பவான் வாய்க்காலில் இருக்கக்கூடிய பிரதேசங்களில் ஏராளமான விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். 25 ஏக்கரா முதல் 5 ஏக்கரா பூமி வரை வைத்திருக்கும் விவசாயிகள் 100-க்கு 80 ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையிலே அவர்கள் இப்படிப்பட்டதொரு வரியை இந்த மசோதா மூலம் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டால் நிச்சயம் பெரியளவு பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. மேலும் அது மேட்டுப் பிரதேசம், மேட்டுப் பிரதேசத்திற்கு நன்கு நாட்களாக இந்த தண்ணீர் வந்திருக்கிறது. மசோதாப்படி நீர்ப்பாசன வசதி செய்யப்பட்ட இரண்டு வருஷங்களுக்குள் அந்த வரியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டால் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். குறைந்தது 5 வருஷத்திற்குப் பிறகுதான் இந்த நிலம் சாகுபடி செய்வதற்கான பக்குவத்திற்கு வரும். அப்பொழுதுதான் அவர்களும் வரி கொடுக்கக் கூடிய நிலையில் இருப்பார்கள். ஆகவே இந்த மசோதாவை உண்டியாக மேட்டுப்பாளங்கான பிரதேசங்களில் அமுலுக்குக் கொண்டு வராமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது முக்கியம். ஆகவே நல்ல சமயத்தில் இம்மாதிரியான திருத்தங்களையெல்லாம் செய்வதற்கு இந்த மசோதா இப்போது இந்த சபைக்கு வந்துள்ளது. ஆகவேதான் இந்த மசோதாவில் பல திருத்தங்கள், பல விஷயங்கள் சேர்க்கப்படுவதற்கு எங்கள் தொகுதியிலுள்ள விவசாயிகளின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள இப்பொழுது இதை செலக் கமிட்டிக்கு விடுவது நல்லது. இந்த நிலைமையிலே இந்த மசோதா சட்டமாக்கப்பட்டால் பெரிய அளவுக்கு இந்த விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதைத் தவிர்ப்பதற்காக இந்த திருத்தங்களையெல்லாம் செய்து விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய வகையில் இதை செலக் கமிட்டிக்கு விடுவது நல்லது என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

*SRI R. KRISHNAN :—“ മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ഈ ബെറെർമെൻറ് ബെവി ബിൾ സെഷക് കമ്മിറ്റിയായെന്നമെ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിതന്നെ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന് വാടനമെന്നുള്ള ഫുൻറു ടേഴ്സെന്റി ഓർ

[18th May 1954]

9-50
a.m.

* **SRI B. K. NALLASAMI :—**“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சர்க்கார் தரப்புத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகின்றேன். இந்த நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்து கொடுத்திருப்பதிலே பூமியினுடைய மதிப்பு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை யாரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடாது. அப்படி உயர்ந்திருக்கக்கூடிய பூமிகளை வைத்திருப்பவர்கள் சர்க்கார் கோடிக்கணக்கான செலவு செய்திருப்பதிலிருந்து ஒரு நிதியை கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இந்த நியாயமான அபிவிருத்தி வரியைக் கொடுப்பதற்கு யாருக்கும் ஆட்சேபனை இருக்கமுடியாது. ஆனால், இதிலே கண்டிருக்கக்கூடிய மொத்த விளைச்சல் அப்படி உபரி மதிப்பு வரி போடால் ஒழுங்காக இருக்குமா, விவசாயிகள் பூக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்குமா என்பதையெல்லாம் சற்று தாமதத்துப் பார்க்கவேண்டும். இந்த திட்டங்களையெல்லாம் செய்வதற்குத் தனி இந்த பூமியிலே உற்பத்தியான தெவ்வளவு அப்படி நிர்ப்பாசன வசதிகள் செய்துகொடுத்த பிறகு என்ன மாதிரி விளைச்சல் விளைகிறது. ஏன் எவ்வளவு அதிகம் என்பதை கணக்கிட்டு அதற்குள்ள மொத்த அளவுச் செலவு வைத்துக்கொண்டு அந்த அடிப்படையில் இந்த சட்டமானது என்ன வரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதிலே பல விஷயங்களை நாம் கவனித்

18th May 1954]

[Sri B. K. Nallasami]

தாக வேண்டும். இந்த பூமியின் விலை உயர்வதற்கு சர்க்கார் செய்யக்கூடிய சாதனங்கள் மட்டும்தான் அதனுடைய விலையை உயர்த்தி விடவில்லை. ஆனால் விவசாயிகள் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 500 ரூபாய் வரை செலவு செய்து பூமியை நன்றாகப் பண்படுத்திய பிறகு தான் இந்த நீர்ப்பாசன வசதிக்கு இந்த பூமி லாபக்குள்ளதாக வருகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதிலும் இப்போது ரொட்டேஷன் (Rotation) முறைப்படி மாற்றி மாற்றி தண்ணீர் கொடுக்கப்படுகின்றது. இந்த முறைபைக் கொண்டு புஞ்சைக்கும், மற்றொரு முறை நஞ்சைக்கும் மாற்றி மாற்றி விவசாயம் செய்வதற்கு தண்ணீர் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த திட்டத்தைக் கண்டு விவசாயிகள் எல்லாம் ரொம்ப கலக்கம் அடைந்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் நஞ்சை விவசாயம் செய்த பூமி உடனே புஞ்சை விவசாயம் செய்வதற்கு லாயக்காக இருக்குமோ இருக்காதோ என்று மிகவும் சந்தேகப்படுகிறார்கள். அதுவும் இல்லாமல் இப்போது பவானி சாகர் பிரதேசத்திலே வெள்ளாளமை ஏற்பாடுகள் எல்லாம் கணக்கெடுக்கப்பட்டு எங்களுடைய தொகுதியிலிருந்து பல விவசாயிகள் புகார்கள் எனக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள் இந்த நீர்ப்பாசன வசதிகளை கொடுத்துவிட்டு, விவசாயிகளை இன்னென்ன பொருள்கள் தான் விவசாயம் செய்யவேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு செய்யப்படுமோ என்று அவர்கள் மிகவும் யந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை யெல்லாம் நன்றாக யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டியது அவசியம். இதிலே இந்த மொத்த உற்பத்தியின் மேல் கணக்கிட்டுப் போடுவது பற்றி சில உதாரணங்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது மேட்டு பூமியாக இருக்கிறது. ஒரு பூமியிலே கோளம், கம்பு போன்ற தானியங்கள் அல்லது வேறு ஏதாவது பொருள்கள் பயிரிடுவதாக வைத்துக் கொண்டாலும், வருஷத்திற்கு மாணம் பார்த்த பூமியாக இருந்தால் ஒரு வெள்ளாளமை விளையும். அதிலே சாதாரணமாக 2 பொதி விளைந்தால், இந்த நீர்ப்பாசன வசதி மூலம் 8 பொதியாக வளரும். ஒரு பொதி சாதாரணமாக 60 ரூபாய் வைத்துக் கொண்டாலும் 6 பொதியின் விலை ரூ. 360 ஆயிற்று. அதை 10 வருஷத்திற்கு கணக்கிடுமேபோது 3,600 ரூபாயாகிறது. ஆகவே இந்த முறையிலே கணக்கிட்டுக் கொண்டு போனால் கணக்கு அதிகரித்துக்கொண்டே தான் போகும். ஆகவே இந்த முறையில் வரி விதிப்பதைக் கண்டு, பெரும் பாலான விவசாயிகள் இன்று அவர்களுடைய நிலங்களை விற்றுவிடவும் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த மொத்த உற்பத்தியை வைத்துக் கொண்டு வரி போடுவது சரியாக இருக்காது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். ஆகவே நிகர உற்பத்தி வருமானத்தை வைத்துக்கொண்டு போட்டால் அது நியாயமாக அமையும். இந்த சமயத்தில் நாம் போடக் கூடிய வரியை பாதி அளவுக்கு போட்டால்கூட இந்தத் திட்டம் நல்ல முறையில் அமையாது என்பதை நமது சர்க்காருக்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதே மாதிரி இன்னும் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. நாலாவது கிளாசிலே இரண்டாவது பாகத்திலே—

‘Ten times the annual increase in the gross produce estimated under subsection (1) shall be deemed to be the increase in the capital value of each class of lands; and a half of the sum by which the said increase in the capital value exceeds the cost (estimated in the prescribed manner) of making the lands fit for advantageous irrigation under the work shall be the contribution payable in respect of such costs of lands.’

என்று இருக்கிறது. இந்த 10 மடங்கு உபரிமாதிரியில்லாமல், மேற்கொண்டு செய்யப்பட்டு வேலைகளுக்கும் அந்த உபரி விவசாயத்தில் 10 வருஷ விளைச்சலுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தில் பாதியை அதிக பட்சமாக கொடுக்க வேண்டுமென்று வேறே இருக்கிறது. அது இன்னும் அதிக அபாயத்தை உண்டாக்கும். இதிலும் விவசாயி செய்யும் மொத்த செலவுகளையெல்லாம் கணக்கெடுத்து, நான் சொன்ன மாதிரி 10 மடங்கென்று இல்லாமல் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைப் போடுவது என்று நியாயமாக இருக்கும். இப்போது குறிப்பாக நெல் உற்பத்தியை எடுத்துக்கொண்டால் உற்பத்திச் செலவு போக வரும்படி 4 மடங்கு இருக்குமென்று நெல் சாகுபடி செய்வதில் நிபுணரான எனது நண்பர் ஸ்ரீ கருத்திருமண உவர்கள் கணக்கு சொன்னார்கள். அதன்படி 70 ரூபாய் கிடைக்குமென்று சொன்னார்கள். 300 ரூபாய் கணக்கு

[Sri B. K. Nallasami]

[18th May 1954]

வைத்துக்கொண்டு, கணக்கு போட்டுக் கொண்டால் நிலத்தினுடைய மதிப்பு தற்காலம் புஞ்சை பூமிகளை விடக்கூட 2 அல்லது 3 மடங்கு அதிகரிக்கும். ஆகையால் இந்த முறையில் ஒத்து வரவே வராது. ஆகவே நிலத்தினுடைய நிகர உபரி கணக்கை வைத்துக்கொண்டு இந்த திட்டத்தை அமைக்க விரும்புகிறேன். மொத்த வருமானத்தை வைத்துக்கொண்டு செய்வது ஒழுங்காக இருக்காது. பொது மக்களும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். இதனால் அரசாங்கம் எவ்வளவு பொது மக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்று நிலைக்கிறார்களோ, அதற்குப் பதில் இரண்டு மடங்கு தீமை செய்தவர்களால் வே விளங்குவார்கள். ஆகவே இதை செலக்ட் கமிட்டிக்கு விட்டு, இவையெல்லாம் திருத்தியமைக்கப்படுகின்றதா என்பதை கவனிக் கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இன்னொன்று முக்கியமானது என்ன வென்றால், இந்த நிர்ணயம் செய்யும் கமிட்டி முக்கியமாக உத்தியோகஸ்தர் கள் விவசாயிகள் அடங்கிய ஒரு கமிட்டியாகவே இருக்கவேண்டும். இந்த குறைகளையெல்லாம் நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்போது தான் இந்த மசோதா சரியான முறையிலே அமையும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

10 a.m. * SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—“ Mr. Speaker, Sir, the levy of betterment contribution has been engaging the attention of the Government for the past two years. The same old Bill has been brought forward with some slight modifications. At a meeting of the Tiruchirappalli Planning and Development Board held in February 1954, a member of the Executive Committee, who is also a Member of this House, had to request the Board not to take up a particular scheme costing about 3,000 rupees, because the people were not able to contribute half of the cost. After all it was a small scheme costing only 3,000 rupees. Schemes under the National Extension Service and several other auspices have been widely advertised in this State and people are eagerly looking forward to the execution of new schemes and projects in their respective areas. They are told that fifty per cent of the cost will be borne by the Government and that the remaining fifty per cent alone will have to be contributed by the public. The public are under the impression that their share of the cost will have to be paid in equal annual payments. Unfortunately the schemes recommended by the District Planning and Development Board have to be undertaken only after the public deposit their share of fifty per cent of the cost. This is a great hardship. This and similar things should have been considered by the Government and a comprehensive Bill should have been brought forward. In fact, it is said in paragraph 2 of the Statement of Objects and Reasons appended to the Bill that the Government propose to include in the draft Irrigation Bill which is separately under consideration provisions for the levy of betterment contribution for execution of future works and that as the Irrigation Bill may be delayed, the Government consider that such of the provisions contained therein as relate to betterment contribution should be enacted immediately. For the levy of betterment contribution on lands benefited by the schemes to be executed hereafter, the Government propose to introduce another Bill, namely, the Irrigation Bill. If the comprehensive Irrigation Bill had been introduced by this time, much time could have been saved and the

18th May 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

Select Committee could have had an opportunity of considering all things connected with the levy of betterment tax on irrigation works and submitted its report to the Assembly.

“ Under clause 7 (2) of this Bill, arrears of instalments of the contribution shall bear interest at the rate of 6 per cent per annum. The Government are not a commercial body and they are not also in the position of a creditor. A creditor now cannot charge interest at more than $5\frac{1}{2}$ per cent, under the Madras Agriculturists' Debt Relief Act. The Government are not paying more than $3\frac{1}{2}$ or 4 per cent interest on the loans that they raise. But they want to take 6 per cent interest from landholders on arrears of instalments of their contribution, and the arrears will be collected as if they are arrears of land revenue. No interest is charged on arrears of land revenue. This provision should be liberalised. It is better that the Government adopt the same rate of interest as that they allow on the loans they raise.

“ So far as gross produce is concerned, several hon. Members have pointed out the difficulty in correctly estimating the annual increase in the gross produce. Under clause 12, the Government have assumed the power for making rules in regard to the manner of estimating the gross produce and prices. Produce depends upon the nature of the soil, the kind of crop grown and the nature of the irrigation source. For instance, only certain commercial crops could be raised on black cotton soil, and food crops cannot be raised. Commercial crops fetch more income than foodcrops. All these should be taken into consideration in estimating the gross produce. The Government invariably depend upon the figures furnished by the village karnam. In one instance, a karnam gave the number of acres under cultivation in a particular place as 1,000 and the total number of acres in that place in which there was failure of crop as 1,100. When the total cultivated area itself is 1,000, how can there be failure of crop on 1,100 acres? (At this stage, the Deputy Speaker occupied the Chair.) It is absurd on the face of it. Karnams may give all sorts of imaginary and fictitious figures and it will not be proper for the Government to rely on the statistics that they furnish. It is the duty of the Government to assess properly the annual increase in the gross produce due to the execution of an irrigation or drainage work. Great hardship may be caused if the assessment is not done properly. As one of the hon. Members on the Congress benches pointed out, gross produce should not be the basis for assessing the contribution. The net income derived from the provision of an irrigation or drainage work should be taken as the basis. All these things should be taken into consideration and a more liberal policy should be adopted so far as this taxation measure is concerned. If agriculture is to thrive and the nation is to prosper, it is the duty of the Government to see that agriculturists are not unduly burdened and are not subjected to harassment by the proposed levy.”

[18th May 1954]

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, this Bill seeks to impose a betterment levy on lands benefited by irrigation works started after the 1st January 1947. I do not understand the rationale behind the choice of this date and the Hon. Revenue Minister did not give any reason for it. (The Hon. Sri M. A. Manickavelu Naicker : ‘ I shall give the reason in my reply.’) He promises to give the reason in his reply and we will be glad to hear it.

“ This has the appearance of a simple measure, but in actual working it is likely to be most complicated and this could be seen from some of the provisions of the Bill. The Government have assumed plenary powers even to exempt lands altogether from the operation of this Bill. Though the formula for the calculation of the annual increase in the gross produce seems simple, its application to different classes of lands is likely to land the authorities in difficulties, and the assessment of contribution will have to be done with reference to each class of land. Great care should be taken in fixing the betterment contribution and the burden should not be so heavy as in some cases of land revenue assessment in the present day. I know of lands which have been sold for the assessment value, as they were not worth even the assessment value. The burden should not be uneven or too heavy. Then, there may be lands which benefit to the extent of three crops, lands which benefit to the extent of two crops, and lands which benefit to the extent of one crop only. The quantum of water consumed by the different classes of land may vary and the income obtained from the land also may vary. Of course, there is bound to be a certain element of arbitrariness in a legislation of this kind, but it is the duty of the Government to see that the amount of contribution is so fixed as not to cause unnecessary hardship.

“ As the very term ‘ betterment contribution ’ implies, it is a levy on land, and the obligation to pay it periodically must be on the person or persons who actually enjoy the benefit. If the income from a land is increased by one thousand rupees due to the execution of an irrigation or a drainage work and the produce of the land is enjoyed by the landlord and the tenant half and half, it is but just that the contribution should be shared equally by them. In this connexion, I would like to bring to the notice of the Hon. Revenue Minister that a provision in the Malabar Tenancy Act prohibits any revision of rent even if the income from the land has increased on account of the execution of an irrigation work.

10-10 a.m. “ In other words, the increased income in respect of irrigation works on lands benefited in Malabar entirely goes to the cultivating tenant for the time being. Here, it has been provided that where the man in occupation is a tenant, the liability must be apportioned in the proportion in which the income is shared between the landlord and the tenant, which would mean the whole

18th May 1954] [Sri M. Narayana Kurup]

income from the property. I will make myself clear. Suppose to-day a land yields an income of Rs. 1,000 which is shared by the landlord and the tenant in the proportion of Rs. 500 and Rs. 500. As a result of this irrigation, if the income is raised to Rs. 1,500, the landlord gets only Rs. 500 and it is the tenant who gets all the increased income of Rs. 500 from the land. Therefore, there should not be any ambiguity with respect to this apportionment. In any instance the particular man who enjoys the increased income must be made liable to pay the levy for the time being. Of course, in default the whole property will be liable like the assessment. This is the one important point which I want to bring to the notice of the Hon. Minister."

SRI P. G. KARUTHIRUMAN:—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சபையில் நில அபிவிருத்தி வரி மசோதா பிரேரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அடிப்படையான கருத்து, உட்கருத்து இதுதான். அதாவது சர்க்கார் செலவில் பெரிய பெரிய பாசனவசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும்போது அந்தத் திட்டங்களினால் நன்மை அடைகின்ற பிரதேச மக்கள் தங்களுக்கு புதியதாக ஏற்படும்படியான லாபத்தில் ஒரு பகுதியை சர்க்காருக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான்.

"இந்த வரி விதிப்பின் அடிப்படையிலுள்ள இரண்டு முக்கியமான கருத்துக்களை நாம் உணரவேண்டும். எந்த இடத்தில் அதிகப் பாசனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அதிலிருந்து வரும் பணத்தைக்கொண்டு வேறு இடங்களுக்கு மீண்டும் புதுத் திட்டங்களைப் போட்டு பாசன வசதியைச் செய்து கொடுக்க சர்க்காருக்கு வழியிருக்கிறது. சர்க்கார்போடும் முதலும் சில வருஷத்தில் வரிப்பணம் ரூபமாகவந்துவிடுவதால் அவர்கள் அதேபணத்தைக் கொண்டே இம்மாதிரி ஒவ்வொரு தொகுதியாக எடுத்துக்கொண்டு பாசன வசதியைச் செய்து கொடுத்துக்கொண்டு வரமுடியும். ஆகவே இந்த வரி போடுவது ரொம்பவும் நியாயமானது.

"ஆனால் இந்த வரியை விதிக்கும்போது பல விஷயங்களை சர்க்கார் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதில் அதன் அடிப்படையில் பல திருத்தங்கள் செய்யப்படவேண்டியதும் அவசியமாகும்.

"குறிப்பாக இதில் முதலில் வரும்படியைக் கணக்கில் வைத்துக் கொண்டு வரி விதிக்கப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மொத்த வரும்படியை கணக்கில் வைத்துக்கொண்டு வரி விதிப்பது எல்லாம் அதனால் ஏற்படும் கெடுதிகள் என்னென்னவென்று பார்க்கவேண்டும். உணவுப் பொருள்களின் விலை நிலையாக இருப்பதில்லை. நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். உற்பத்தியாகும் பொருள்களின் விலை இறங்கியும் விலையாயி வாங்கும் பொருள்களின் விலை ஏறியும் இருப்பதால் இன்றைய தினம் விவசாயிகள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணம் நான் பல சொல்லமுடியும்.

"முதலில் உற்பத்திப் பொருள்களின் விலை நிலையாக இல்லை. உதாரணமாக ஒரு காலத்தில் புகையிலை ஒரு பாரம் ஆயிரம் ரூபாய் விற்பது என்றால் இன்றைக்கு நூறு ரூபாய்க்குக்கூட வாங்குவார் இல்லாத தண்டாடுகிறது. விலை 50% குறைந்திருக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் புகையிலை சாகுபடிச் செலவு கொஞ்சம்கூட குறையவில்லை. அதைப்போல, நெல் விளையும் பூமியில் ஒரு ஏக்கராவுக்கு 80 ரூபாய், 90 ரூபாய்கூட அதிகமாகப் பார்த்தாலும் லாபம் வராது. இதைப் புள்ளி விவரங்களோடு நான் காட்ட முடியும். சர்க்காருக்கு இதில் சந்தேகமிருக்காமானால் அவர்களது ஆராய்ச்சிப் பண்ணையில் இருக்கும் டெமான்ஸ்ட்ரேட்டர்களைக் கூப்பிட்டு,

[Sri P. G. Karuthiruman] [18th May 1954]

விசாரித்தாலேயே நான் சொல்வதன் உண்மை நன்கு தெரியவரும். இன்றைக்கு சர்க்கார் ஆராய்ச்சிப் பண்ணைகளில் செலவுதான் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறதே தவிர அதற்குத் தக்க வருமானம் இருப்பதாகத் தெரியவேயில்லை. ஆகவே வரும்படியை கணக்கில் வைத்துக்கொண்டு வரிபோடுவது கொஞ்சம் கூட சரியாகாது. இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமையை வைத்துக்கொண்டு வரி விதித்து விட்டால் பிணை விலை குறைந்து போனாலும்கூட விவசாயி அதே வரியைக் கட்டக்கூடிய ஒரு நிர்வந்தம் ஏற்படுகிறது. அது சரியாகாது.

“குறிப்பாக லோயர் பவானித் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அதற்குப் பத்து கோடி ரூபாய் செலவு செய்தார்கள். அதனால் இரண்டு லட்சத்துப் பதினையாயிரம் ஏக்கர் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டியும். அவைகளில் பருத்தி விளைந்தால் ஏக்கருக்கு ரூ. 20-ம், நெல் விளைந்தால் ஏக்கருக்கு ரூ. 12½-ம், கம்பு போன்ற பயிர்கள் விளைந்தால் ஏக்கருக்கு ரூ. 7½-ம் விதித்திருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி வரி விதிப்பில் சர்க்காருக்கு ஆண்டுதோறும் 20 லட்சம் ரூபாய் வரும். இவர்கள் போட்ட மூலதனம் பத்து கோடி ரூபாய். ஆதலால் இவர்களுக்கு 2% வட்டி வீதம் வரி கிடைக்கிறது. சர்க்கார் எழும்பும் கடன் பத்திரங்களுக்கே 3%-க்கு மேல் வரி கிடையாது. ஆகையால் 20 லட்சம் ரூபாய் மேனிக்கு இருபது வருஷம் வசூல் செய்தால் அந்தத் திட்டம் பூராவும் நிறைவேற்றிவிடலாம். அதற்கு மேல் 1½% பணம் கொடுப்பதற்கு ஏற்றவகையில் இந்த வரியைப் போடவேண்டுமென்பது என்னுடைய கருத்து.

“ஆகவே வரும்படியைக் கொண்டு கணக்கெடுத்து வரிபோடுவது சரியல்ல. சில இடங்களில் ஒரு ஏக்கர் பயிர் செய்ய ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேலும் செலவாகிறது. காடுகளையும், பேடுகளையும் அமித்து நிலத்தைப் பண்படுத்த அவர்களைப் பணத்தை வாரி இறைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே வரி விதிக்கும்போது இவைகள் எல்லாவற்றையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு விவசாயிகளைப் பாதிக்காத வகையில், நஷ்டப்பட்டு வரி கட்டவேண்டிய நிலைமை இல்லாதவாறு, லாபத்தில் சிறிது பகுதியை எல்லா விவசாயிகளும் சந்தாஷமாகக் கொடுக்கக்கூடிய வகையில் இந்த நில அபிவிருத்தி வரியைப் போடவேண்டியது ரொம்பவும் அவசியம் கும். வரி போடும் போது பூமியின் தரத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் விவசாயிகள் உணவுப் பொருள்களைப் பயிர் செய்யவே முன் வரமாட்டார்கள். உணவுப் பயிர்கள் சாகுபடி செய்கிறவர்களுக்கு லாபம் மிகக் குறைவாகவே வருகின்றது. அதோடு இன்னொரு விஷயத்தையும் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நிலத்திலிருந்து வருமானம் குறைவாகக்கிடத்து அதற்கு வரி அதிகமாக இருக்குமானால் 100 ஏக்கர் பூமியுள்ள விவசாயி 50, 60 ஏக்கரவை தரிசாகவே போட்டுவைக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம். இம்மாதிரியாக ஏதாவது ஏற்பட்டால் அது நம் நாட்டின் உணவுத் தேவையையும், உணவுப் பிரச்சினையையும் தான் வெகுவாகப் பாதிக்கும். ஆகவே இதையெல்லாம் சர்க்கார் நன்றாக கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டு என்றைக்கும் 3%-க்கு மேல் அதிக வரியை விதிக்காமல் விவசாயிகளின் நலனை எண்ணி இந்த நில அபிவிருத்தி மசோதாவை நன்கு பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனக்கு இச்சந்தர்ப்பத்தை அளித்த உதவி சபாநாயகருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

10-20
a.m.

SRI A. RATNAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவின் கீழ் விவசாய பெருக்குக்கு அதிக வரி விதிப்பது பற்றி ஆலோசிக்கும் விஷயத்தை ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விரிவதை நான் ஆதரிக்கிறேன். இன்று நம் நாட்டிலே இம்மாதிரியான விவசாய நிலங்கள் ஏழைகளுடையது எவ்வளவு இருக்கிறது என்று பார்த்தால் ஒரு சில ஏக்கர் நிலங்கள் தான் ஆனால் அதே நேரத்தில் நாம் எடுக்கும் இந்த தண்ணீர் பெருக்கு இருக்கிறதே, இதனால் யாருடைய நிலங்களுக்கு, எப்படிப்பட்டவர்களுடைய நிலங்களுக்கு அதிகமான

18th May 1954]

[Sri A. Ratnam]

நன்மைகள் கிடைக்கின்றன என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். அதற்காக இந்த நாட்டு நிதியானது நம்முடைய தேசத்தின் பேரிலே அல்லது ராஜ்யத்தின் பேரிலே வாங்கக்கூடிய கடனுது விவசாயத்திற்காக, விவசாய பெருக்குக்காக செலவிடப்படுகின்றது என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அதே நேரத்திலே விவசாயிகள் எந்த விதத்திலே அதனைத் திருப்பிக் கொடுக்க நேரிடுகிறது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். இவ்வளவு வரி கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. ஆனால் நம் ராஜ்யத்தில் எந்தெந்த மக்கள் விவசாயம் செய்கிறார்கள், யார் அதிலே குறிப்பாக விவசாயிகளாக இருக்கிறார்கள், யார் தலையிலே சுலபமாக இந்த வரியானது விழுகிறது என்றெல்லாம் நம் ஆட்சியாளர்கள் கவனிக்க வேண்டும். எங்கு அதிகமாக வீணாகின்றது என்பதையும் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டும். இன்றைக்கு தஞ்சை ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கே ஆயிரம் வேலி, இரண்டாயிரம் வேலி நிலங்களை ஒருவரே வைத்திருக்கிறார். அது மட்டுமல்ல, பெரிய ஆலயங்களுக்கும், மடங்களுக்கும் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் சொந்தமாக இருக்கிறது. என்டோமென்ட் நிலங்கள் வேறு இருக்கிறது. மற்றும் 100 ஏக்கரிலிருந்து 500 ஏக்கர் நிலம் வரை ஒரு சில பேர்களுக்குத்தான் சொந்தமாக இருக்கிறது. ஆனால் சிறு விவசாயிகள் அதாவது ஒரு ஏக்கரிலிருந்து 5 ஏக்கர் வரை வைத்திருக்கும் மக்கள் பெரும்பான்மையாக இருப்பதை கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் யார்? அவர்கள் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களாயும், கஷ்டமான விவசாய வாழ்க்கையை நடத்தும் ஹரிஜன விவசாயிகளாகவும் தான் இருக்கிறார்கள். இந்த விவசாயிகளை எடுத்துக்கொண்டால், இவர்களில் பெரும்பாலோர் இன்று நிலமில்லாது ஏழைமக்களாக, விவசாயக் கூலிகளாக அதாவது நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய பெரு நிலச்சுவான்தாரர்களுக்கு வேலையாட்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையை கணக்கிடாவது இந்த குறிப்பிட்ட பிரச்சனையை நாம் பொறுக்கு கமிட்டிக்கு விடப்போது அதிலே எத்தனை மெம்பர்கள் இவர்களைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்களென்பதையும் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டும். பட்டதாரிகளும், சட்ட நிபுணர்களும், பணக்காரர்களும், பெருநிலச் சுவான்தாரர்களும் இருந்து கொண்டு இருந்தால் ஆட்சியாளர்கள் எந்த நோக்கத்தோடு கொண்டு வந்திருக்கிறார்களோ அதற்கு எதிர்மாறாகத்தான் அவர்களுடைய கருத்து இருக்கமுடியும். எனவே இன்று இந்த பெரிய நிலச்சுவான்தாரர்களையும், பணக்காரர்களையும் இந்தக் கமிட்டியில் ஆட்சியாளர் எந்த காரணத்திற்காக, எந்த நோக்கத்திற்காக கொண்டுவருகிறார்களோ அது உண்மையிலே பலனளிக்கக் கூடாத நிலைமையில் வந்து சேருமென்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அது மட்டுமல்ல. சிறு நிலச் சொந்தக்காரர்களும், ஏழை விவசாயிகள், ஹரிஜனங்கள் அதாவது 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்போர், இன்னும் அரசாங்கத்தால் மான்யம் கொடுக்கப்பட்டு நிலம் வைத்திருப்போர், தரிசு நிலங்கள், தியாகி நிலங்கள் போன்ற நிலங்களை வைத்திருப்போர்தான் தங்கள் நிலங்களைக் கஷ்டப்பட்டு நேரிடையாக பயிரிட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கி, தாங்களும் உண்டு களித்து, நமக்கும் உணவை அளிக்கிறார்கள். இந்த மக்கள் இன்று சுபிட்சமாக இருக்கிறார்களா என்று ஆட்சியாளர்கள் கண்கொண்டு பார்க்கவேண்டும். அவர்களுக்கு எப்படி வரி விதிக்கப்படுகிறது, பெரும் நிலச்சுவான்தாரர்களுக்கு எப்படி வரி விதிக்கப்படுகின்றது என்பதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும். பெரிய நிலச்சுவான்தாரர்களுக்கு ஒரு முனை வரி, சிறு நிலம் வைத்திருப்போருக்கு மற்றொரு முனை வரி போடப்படுகின்றது. இதையெல்லாம் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் பெரும் பணக்காரர்கள் இன்னும் பல ஆயிரக்கணக்கான, பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுக்கு, இந்த ஹரிஜனங்களுக்கு, ஏழை விவசாய மக்களுக்குபோடப்படுகின்ற வரியைக் காட்டிலும் அதிகமான வரி விதித்தாலும் அந்த அளவு வரியை அவர்கள் தயங்காமல் கொடுக்கமுடியும். முதலில் சாக்கு போக்கு சொல்லிக் கொண்டு எதிர்த்தாலும் கூட, அரசாங்கம் விதிக்கின்ற நியாயமான வரிகளை இந்த பணக்கார பெருநிலப் பிரபுக்கள் தயங்காமல் கொடுத்து விடுவார்கள்.

[Sri A. Ratnam]

[18th May 1954]

ஆனால் அதே நேரத்திலே இந்த பெருநிலப் பிரபுக்களுக்கு அவர்களுடைய ஆதிக்கத்திலேதான், அவர்களுடைய கையிலேதான் இந்த கிராம முனிசிப்புகள், கர்ணங்கள் அடக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக ஒரு விவசாயி ஒரு கிராமத்திலே ஒரு ஏக்கர் நிலத்திற்கு 15 ரூபாய் வரி விதிக்கப்படுகிறான். ஆனால் பெருநிலச்சுவான் தாரகர்களுக்கு ஏக்கருக்கு 5 ரூபாய்தான் வரி விதிக்கப்படுகிறது. அது மட்டுமல்ல. நீர்ப்பாசனத்தை எடுத்துக்கொண்டால், 6 மாதங்களுக்குதான் தண்ணீர் வாய்க்காலில் விடப்படுகிறது. அதிலும் தண்ணீர் விடப்படும் வாய்க்கால்கள் எல்லாம் எங்கு இருக்கின்றன என்பதை கவனிக்க வேண்டும். அவைகள் பெரும்பாலும் பணக்காரர்கள் வைத்திருக்கும் நிலங்களுக்கு அருகாமையிலே போய்க்கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் அதே நேரத்தில் மேட்டு நிலப் பிரதேசங்களுக்கு சரியானபடி வாய்க்கால் வசதி கிடையாது. குறிப்பாக ஹரிஜனங்களுடைய, பிற்பட்ட வகுப்பாருடைய நிலங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் இந்த மேட்டு நிலப்பிரதேசத்திலேதான் அடங்கியிருக்கிறது. இப்படி ஆறு மாதங்களுக்கு தண்ணீர் போகக்கூடிய வசதியால் ஏழை விவசாயிகளுக்கு அதிக நன்மை ஏற்படுவது கிடையாது. இருந்தாலும் அரசாங்கத்தார், ஆட்சியாளர்கள் வரி வசூலிப்பதில் ஏழைமக்களைத்தான் அதிகமாக வற்புறுத்திக் கேட்கிறார்கள்; அவர்களைத் தோற்றுச் செய்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த குறைகளை யெல்லாம் ஆட்சியாளர்கள் கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஏழை விவசாயிக்கு ஒரு நியாயமான வரி விதிப்பதற்கு வரையறுக்க முன்வரவேண்டும். பணக்காரர்களுக்கு ஒருவிதமான வரி, ஏழைகளுக்கு ஒருவிதமான வரி என்றிருக்கக் கூடாது. அப்படி வசூலிப்பது அவர்களுக்கு பெரும் கஷ்டத்தைத்தான் உண்டாக்குகிறது. பெரும் பணக்காரர்கள் கொழுப்பதற்காக, நிலப்பிரபுக்களுக்கு அதிக வருமானம் வருவதற்காக இந்த ஏழை விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. எனவே அவர்களுடைய கஷ்டத்தை யெல்லாம் போக்கவேண்டும். அவர்களுடைய நன்மையை, அவர்களுடைய கஷ்டத்தைப் போக்க வேண்டியது இந்த சட்டசபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் பொறுப்பாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே பொறுக்குக் கமிட்டியில் பிற்பட்ட வகுப்பினரை, ஹரிஜன மக்களை அதிகமாக சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான் மக்களுக்கு நேரிடையாக உற்பத்திப் பெருக்குக்கு வேண்டிய யோசனைகளையும், மற்றும் அவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படுமபடியான இதர காரியங்களையும் செய்யமுடியும் என்பதை அரசாங்கத்திற்கு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதே நேரத்திலே, ஏழை விவசாயிகள் கடந்த சில வருஷங்களுக்காக பருவ மழை பெய்யாத விளைச்சல் இல்லாதது அவதிப்பட்டு, இப்பொழுதுதான் சற்று வருவாயை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பல ஆண்டுகளாக மழையே இல்லாத நிலங்கள் பெறும் தரிசாக்கி கிடந்தன. இப்பொழுதுதான் தங்கள் உழைப்பை யெல்லாம், வியாவையை எல்லாம் நிலத்திலே சிந்தி, அதோடு கடன் வாங்கி பூம்பைப் பண்படுத்துவதற்கு செலவு செய்திருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் இனிமேல் தங்களுடைய கஷ்டங்கள் தீர்ந்து விடுமென்று எண்ணிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இனி வரும் விளைச்சலால் தங்களுடைய கடனை யெல்லாம் ஓரளவு திருப்திகரமாக அடைத்தவிட முடியுமென்று எண்ணுகிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு மேலும் அதிகப்படி வரியை இச்சமயத்தில் போடுவது நியாயமாகாது; பெரும் தவறேயாகும். ஆனால் இன்றைய அளவிலே பெரிய பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் எங்கிருக்கின்றன, பெரிய பெரிய அணைக் கட்டுகள் எங்கிருக்கின்றன என்று பார்த்தால் அவ்வளவும் அதிகப்படியான, நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் வைத்திருப்போரின், பெரும் நிலச்சுவான்தாரர்களின் நிலங்களுக்கு அருகாமையிலேயே கட்டப் பெற்றுக்கின்றன. ஆனால் நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான ஏழை விவசாயிகள் ஒன்றிலிருந்து ஐந்து ஏக்கருக்குள் நிலம் வைத்திருப்போர்களுக்கு இதனால் ஒருவிதமான பிரயோஜனமும் இல்லாத நிலைமையிலேதான் இன்னும் இருந்துகொண்டு வருகிறார்கள். இதவே இன்றைய உணவு உற்பத்திப் பெருக்குக்கு பெரும் தடையாக இருக்கிறது என்றுகூட நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். முக்கியமாக இவர்களுக்கு நாம் உதவி செய்தால்தான் நம்முடைய உணவுப் பற்றுக்குறையை

18th May 1954]

[Sri A. Ratnam]

நிவர்த்தி செய்துகொள்ள முடியும். இவ்வாறெல்லாம் அவர்களுக்கு உதவி செய்யாததால் தான் இன்று எங்கு பார்த்தாலும் நிலச்சுவானதாரர்களுக்கும், விவசாயிகளுக்கு மிடையே சண்டையும், கிளர்ச்சியும் இருந்து வருவதைப் பார்க்கின்றோம். எங்கெங்கே பெருநிலச் சுவான்தாரர்கள் இருக்கிறார்களோ, எங்கெங்கே ஜமீன்தார்கள் இருக்கிறார்களோ, எங்கெங்கு பணக்காரர்கள் நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு ஏழை விவசாயிகளை அடிமைகளாக நினைத்து வேலை வாங்குகிறார்களோ அங்கெல்லாம் பெரும் கிளர்ச்சி நடந்துகொண்டு வருவதை நாம் பார்க்கின்றோம். ஆகவே இன்றைய நிலையில் சர்க்கார் இம்மாதிரியான ஏழை மக்களுடைய பிரச்சனையில் உடனடியாக கவனம் செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஆட்சியாளர்கள் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும்; உணவு பற்றுக்குறையை பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்பதை நம் அரசாங்கத்திற்கு தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“உணவில் சுயதேவையை நம் நாடு அடையவேண்டுமென்று விரும்புகின்ற நாம், ஏழை விவசாயிகள் எல்லாம் சுபீட்சமாக, சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்ற நாம், நம் நாட்டின் உணவு உற்பத்தியை அதிகமான அளவில் பெருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்ற நாம் யாருக்கு அதிகமாக நிலங்கள் இருக்கிறதோ அவர்களுக்கு அதிக வரி போட உத்தேசிக்க வேண்டும். யாருக்கு குறைவான நிலமிருக்கிறதோ அவர்களுக்கு நாம் போடும் வரியினால் எந்த விதமான பாதகமும் ஏற்படாமலிருக்கும் படியாகப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏழை ஹரிஜன விவசாயிகளுக்கு குறைந்த அளவில் வரி போட்டாலோ அல்லது இருக்கும் வரியை எல்லாம் ரத்து செய்தாலோ ரொம்பவும் நன்மையாக இருக்கும். இந்த விதத்தில் ராஜ்ய சர்க்கார் மனமுவந்து, முன் வந்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

10 30
a.m.

“இன்றைக்குப் பெரிய நிலச்சுவான்தார்களின் உறவினர்கள்தான் ரெவினயூ இலாக்காவில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு தங்களுடைய நலனைக் கருதி எவ்வளவு குறைந்த வரியைப் பெரிய நிலச்சுவான்தார்களைக் கடவேண்டுமென்று சொல்லலாமோ அவ்வளவு சலுகையையும் அளிக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக நம் நாட்டு ஏழை மக்கள் எப்படியிருந்தார்களோ அப்படியேதான் இன்றைக்கும் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களையும் பொருளாதார நிலையில் முன்னேற்றம் அடையச்செய்ய எந்த வழியையும் சர்க்கார் கையாளவில்லை. எனவே இதனை நல்ல முறையில் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். சிறு சிறு விவசாயிகளுக்கு வரியே கிடையாது என்று செய்யத் தக்க ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும்.

“ஆகவே சிறு சிறு ஏழை ஹரிஜன, தாழ்த்தப்பட்ட விவசாயிகளின் நலனைப் பாதகமாக்கும் முறையில் இந்த மசோதாவைப் பரிசீலனை செய்யும் பொறுக்குக் கமிட்டியில் ஏழை விவசாயிகளின் பிரதிநிதிசூனாக உள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பார்களுக்கு அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டும். சர்க்கார் அவ்வாறே கொடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் நான் என்னுடைய பிரசங்கத்தை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I intervene in the debate with a view to obtain classification from the Government. Sir, the crucial date in clause 3 is 1st January 1947. From that date at least in my district and one or two other districts where famine has been prevalent and scarcity conditions have been prevailing, large sums of money have been spent under the head 'Famine Relief Works'. I learn that in my own district, nearly a crore of rupees has been spent for famine relief. Moneys were spent in a haphazard way for the improvement of canals, channels, tanks, wells, reservoirs, ponds, etc., as mentioned in clause 2 (4) of the Bill. Besides this, large sums of money

[Sri S. Panchaksharam]

[18th May 1954]

have also been spent all over the State under the head 'Grow More Food Campaign', and these sums also have been utilized for the improvement of canals, channels, ponds, etc., owned or controlled by the Government. Recently, Sir, under a scheme called the 'Special Development Work', large sums of money were being spent in the districts, contributions being partly made by the Centre and partly by the State Government. These amounts also are being spent over the renovation of canals, channels, tanks, wells, reservoirs, ponds and pump-sets, etc. Such and similar expenses have been incurred from 1st January 1947. Under the Special Development Works, it is not the entire sum that is spent by the Government for the renovation of the items mentioned in clause 2 (4). The Government do not spend the entire amount, but they call for contributions from the villagers, from the panchayats, if they are in existence, or from respectable residents of the village, so that if 50 per cent of the amount of the estimated cost of the work is contributed by the villagers or the panchayat or any other interested body, then 50 per cent is being spent by the Government or from out of the moneys granted by the Central Government. So, pooling all these resources altogether, moneys have been spent for the renovation of irrigation works in the villages. Therefore, moneys have been spent by the Government under three heads, famine relief, Grow More Food Campaign, Special Development Works and such similar works and canals, etc., owned or controlled by the Government have been improved to some extent. I want to know whether under this Bill such works which have been improved under the three heads of schemes referred to by me will be taken into consideration for the levy of betterment tax. If the Government take them into consideration and if the matter is to be worked out by the district authorities, they will certainly include all these items of expenditure and wherever lands have been improved under the three heads of schemes referred to by me to be made. If these works are to be taken into consideration, I would request the Government to drop these things. Wherever the Government have solely or completely spent moneys for the improvement of irrigation works which are owned or controlled by them, it is only such works that ought to be taken into consideration for the levy of betterment contribution. I want clarification, Sir."

SRI K. PARTHASARATHY :—"A point of order, Sir. An hon. Member of this House Sri K. T. Raju was found having conversation with a press representative, he being near the Press Gallery. Is the hon. Member in order in doing that?"

DEPUTY SPEAKER :—"Hon. Member Sri K. T. Raju is in his seat now."

* SRI V. MADANAGOPAL :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன் இருக்கக்கூடிய இந்த நிலவரி அபிவிருத்தி மசோதாவை பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று சர்க்கார் தரப்பிலிருந்தே சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு, அவர்கள் உடனடியாகச் செய்யலிருந்த தப்பிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்துவிட்டார்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது."

18th May 1954]

[Sri V. Madanagopal]

“இன்று சென்னை ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் நீர்ப்பாசன வசதிகளுக்கு மிக மிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது ரொம்பவும் அவசியமானது என்பதையும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் வாஸ்தவம். அதை விஸ்தாரமான ரீதியிற் தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமானால் சர்க்காரின் பொருளாதார நிலைமையும் சீராக இருந்து கொண்டேயிருக்கவேண்டியதும் ரொம்பவும் அவசியமாகும். ஆகவே தான் ஒரு நீர்ப்பாசன திட்டத்தை அமுலுக்குக்கொண்டு வந்தால் அதனால் லாபம் அடையக்கூடிய மக்கள் தங்கள் லாபத்தில் ஒரு சிறிய பங்கை சர்க்காருக்கு வரியாகக் கட்டவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது ரொம்பவும் நியாயமானது. நோக்கமும் நல்லதுதான். ஆனால் இந்தப் புனிதமான நோக்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட மசோதாவானது இந்த நோக்கத்திற்கு முற்றிலும் முரணான ஒரு நிலைமையைத்தான் சிருஷ்டி செய்கின்றது என்பதை நாம் உணராமலிருக்க முடியாது.

“குறிப்பாக இன்றைக்கு சபை முன்பு இருக்கக்கூடிய இந்த மசோதா வானது ஏற்கனவே முன்னேற வழியின்றி சீர்குலைந்திருக்கும் விவசாய பொருளாதார அமைப்பை மேலும் சீர்குலைக்கு மென்று அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது. நாட்டு விவசாய மக்களின் பொருளாதாரத்தை (வாங்கும் சக்தியை) உயர்த்துவதன் மூலமாகத்தான் நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சியையும், வர்த்தகத்தையும் முன்னேற்றம் அடையுமபடியாகச் செய்யமுடியும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. தேசிய திட்டக் கமிஷன், இந்த அடிப்படையில் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமானால் குத்தகை, வார விவசாயிகளுக்கு மொத்த விநாசசலில் கணிசமான அளவு உழைப்புக்கேற்ற லாபம் கிடைக்கும்படியாக பல சீர்த்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லி வருகிறது.

“ஆகவே பாசன வசதிக்காக அணைக்கட்டு கட்டும்போது அதனால் நன்மை 10-40 அடையுமவர்கள் யார் என்பதைப்பார்க்கவேண்டும். பல ஏழை விவசாயிகள் அங்கே இரண்டு ஏக்கரா, ஒரு ஏக்கரா என்று நிலங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே அந்தப் பூமியில் சாகுபடி செய்ய வேண்டுமென்று அவர்கள் பாடுபட்டதன் காரணமாக பலர் கடனாளியாகி இருக்கிறார்கள். மேலும் இந்த வர்ப்பைப் போட்டால் அவர்கள் வளைந்த முதுகை நிமிர்த்தி விட்டுக்கொள்வதற்குள் முதுகே முறிந்து விழும் வகையில் வரி போடுவது நியாயமா என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். புதிதாக புஞ்சையை நஞ்சையாக மாற்றவேண்டுமானால் வாங்ககால்வெட்டு, மண்வெட்டு, கரைபோடுதல் என்றெல்லாம் பல இனங்களில் ரூ. 250-க்கு மேல் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒருவனுக்கு நாலு ஏக்கரா இருந்தால் அவன் குறைந்தது ஆயிரம் ரூபாய் செலவு செய்தாகவேண்டும். அதோடு 500 ரூபாய் வேறு புதுக்கத்தாயும் கட்டவேண்டுமென்று சொன்னால், இதனால் என்ன ஏற்படுமென்று பாருங்கள். பணம் படைத்த நிலப்பிரபுக்கள் வேண்டுமானால் அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழ முடியுமே தவிர மற்றவர்கள் நிலத்தை விற்றுவிட்டே ஓடிவிடவேண்டிய நிலைமையானது ஏற்படும். அதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. இவற்றை நான் எனது சொந்த கற்பனையை வைத்துக்கொண்டு சொல்வதாக யாரும் எண்ண வேண்டாம். மதுரை ஜில்லாவில் உள்ள பெரியாறு அணை கட்டிய காலத்தில் நிலத்தை செப்பனிட பணம் இல்லாமல் ஏழை விவசாயிகள் நிலத்தை குறைந்த கிரயத்திற்கு விற்றுள்ளார்கள். உதாரணமாக மதுரைக்கு அருகில் பொதும்பு என்ற கிராமத்தில் 6 ஏக்கர் நிலத்தை அன்று (பெரியாறு அணை கட்டிய காலத்தில்) மொத்தம் 18 ரூபாய்க்கு விற்றுள்ளார். இன்றைக்கு 18 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் மதிப்பு பெருவதாக உள்ளது. அன்றைக்கு அதைப் பண்படுத்தி சாகுபடி செய்யக் கூடியவசதி அவனிடம் இல்லை.

“வதைப்போலவேதான் ஒரு நீர்ப்பாசன வசதியை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னால் பெரும் அளவில் வரி போட உத்தேசிப்பது சிறிய சிறிய விவசாயிகளைத்தான் பாதிக்குமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. உதாரணமாக நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சர்க்கார் இதை நன்கு ஆலோசிக்க

[Sri V. Madanagopal]

[18th May 1954]

வேண்டும். புதிய நீர்ப்பாசன திட்டங்களைக்கொண்டு வருவதால் அந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள நிலங்களின் மதிப்பு உயரும். விவசாயிசளுக்கு கொஞ்சம் லாபமும் வரும். ஆகவே அவர்களுக்கு வரி போடுகிறோம் என்று சொல்வதானது எப்படியிருக்கிறதென்றால் இன்றைக்கு பஸ் ஓட்டுகிறான் பஸ் முதலாளி. பெட்ரோல் விலை அதிகமாக இருக்கிறது. டீசல் எண்ணெயைக் கொண்டு பஸ் விட்டால் டீசல் எண்ணெயின் விலை குறைவாததால் அவனுக்கு அதிக லாபம் வருமென்றும், அதனால் பஸ்வின் மூலதன மதிப்பு உயர்ந்துள்ளதாக கணக்கிட்டு, உயர்ந்த மதிப்பில் பாதிசை சர்க்காருக்கு கட்டவேண்டுமானால் பஸ்ஸை விற்கு வரி கட்டவேண்டியதைத் தவிர வேறு வழியிருக்காது. ஆகவே மேற்சொன்னது எவ்வளவு நியாயமோ அவ்வளவு நியாயமானது இந்த வரி விதிப்பு முறையும்.

“அதோடு இன்றைக்கு இருக்கும் உற்பத்திப் பொருள்களின் விலையைக் கொண்டே இந்த வரி நிர்ணயிக்கப்படுவதாக இருக்கிறது. ஆனால் இதே தொகையை அந்த விவசாயி இருபது வருஷங்களுக்கு சர்க்காருக்குக் கட்டியாகவேண்டும். குறிப்பாக இன்றைக்கு ஒரு மூட்டை நெல் விலை 15 ரூபாயாக இருந்தால் இன்னும் இருபது வருஷங்களுக்கு அதே விலை விற்குமென்று சொல்லமுடியாது. நாளைக்கே அதன் விலை பத்து ரூபாயாகக் குறையலாம். ஆகவே விலை ஒரே நிலையாக இருக்குமென்று இந்தச் சர்க்காரால் உத்தரவாதம் அளிக்கமுடியாத நிலைமையில் எப்படி இன்றைக்கு இருக்கும் நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டே வரியை நிர்ணயிக்க முடியுமென்று நான்கேட்கிறேன். அதோடு ஏற்கெனவே ஒரு கணமாய் இருந்து அதை ரிபேர் செய்தல் கூட நாளைக்கு அதனால் பாசன வசதி பெறுகின்ற நிலத்திற்கும் அந்த வரிபோடப்படுமென்று சர்க்கார் சொல்வார்களோ என்று ஜனங்கள் பயப்படுகிறார்கள். ஆகவே இப்பொழுது கொண்டு வந்திருக்கும் மசோதாவானது அடிப்படைக் கருத்துக்கே முற்றான வகையில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பரிசீலனை செய்தும் பொறுக்குக் கமிட்டியும் இதனை அடிப்படையிலேயே சீர்திருத்த வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமாகும். இதை அப்படியே கொண்டுவருவதற்கு முயலாமல் வேறுவகையில் வரி விதிக் அவர்கள் யோசனை செலுத்த வேண்டியதும் ரொம்பவும் அவசியமாகும். புதிய திட்டங்களைக்கொண்டு வரும்போது அதனால் அதிக நன்மை அடையும் நபர்களுக்கு வரி போடுவதைப்பற்றி ஆட்சேபனை கிடையாது. ஆனால் இது ஏழை விவசாயிகளைப் பாதிக்கும் முறையில் வரக்கூடாது. வரி போட உத்தேசிக்கும்போது தாற்காலம் சக்தி உடையவர்களுக்கும் அவர்கள் தாங்கக்கூடிய வரியைப் போட சர்க்கார் உத்தேசிக்கவேண்டுமே தவிர சக்தியற்றவர்களை பாதிக்கும் வகையில் எந்த வரித்திட்டத்தையும் கொண்டு வருவதானது ரொம்பவும் வெறுக்கத்தகுது. ஒரு புதிய அணைக்கட்டிற்கு மொத்தம் செலவாகும் தொகையில் சுமார் மூன்றில் ஒரு பகுதியை புதிய பாசன வசதியை பயன்படுத்தும் விவசாயிகளிடம் அதுவும் 25 ரூபாய்க்கு கீழ் வரி செலுத்தும் விவசாயிகளுக்கு பூரண வரி விலக்கு அளித்துவிட்டு அதற்கு மேல் கிஸ்தி கட்டும் விவசாயிகளுக்குப் படிப்படியாக உயரும் விதத்தில் வரி விதிக்கவேண்டும். இதுபற்றி பொறுக்கு கமிட்டி நிதானமாக யோசனை செய்து வரி விதிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.”

SRI K. R. NALLASIVAM:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, புதியதாக சாகுபடி அபிவிருத்தி வரி போட வேண்டுமென்று சொன்னால், அதிலே யாருக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இருக்க முடியாது. ஆனால் அபிவிருத்தி வரியானது எந்த அளவு பாதிக்கிறது என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஒரு கோணத்திலே பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதாவது இன்றைக்கு அரசாங்கம் இந்த புதிய அபிவிருத்தி மசோதாவை இந்த சபையிலே கொண்டு வந்திருக்கிறது. கடந்த 52-ஆம் ஆண்டிலும் இதைப்பற்றி ஆலோசனை இருந்தது. ஆனாலும் எந்த அளவுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பது இன்றையவரையிலும் முடிவுக்கு வரவில்லை. தெளிவு இல்லாமல் இருக்கிறது. 1949-ஆம் வருஷத்திலே ஜில்லா

18th May 1954]

[Sri K. R. Nallasivam]

போர்டு தேர்தல் நடந்த காலத்திலே எங்களுடைய பிராத்தியத்திலே கீழ் பவானிப் பிரதேசம், நிறைவேற்றப்பட்ட பெரிய திட்டங்களில் ஒன்று. அந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு விவசாய மகாநாடு நடந்தது. அதற்கு வந்திருந்த மந்திரி அவர்கள் 130 ரூபாய் கொடுத்தால் போதுமென்று அன்றைக்குப் பேசினார்கள். 1949-ஆம் வருஷத்திற்கு பிரகு 1952-ஆம் வருஷம் இந்த மசோதா வந்தது. இந்த மசோதாவில் நலத்தினுடைய மதிப்பு அதிக வருமானத்தைப்போல் 10 மடங்கு உயருகிறது என்று கணக்கு போடப்பட்டிருக்கிறது. 1952-ஆம் வருஷத்திலே 30 மடங்கு உயருகிறது என்று கணக்கு போட்டிருந்தார்கள். 1949-ஆம் வருஷத்தில் 130 ரூபாய் என்று தெளிவாக சொன்னார்கள். 1952-ஆம் வருஷம் 30 மடங்கு உயருகிறது. பின்னர் ரிப்பேர் நீங்கலாக, ஒரு சிறு பகுதியை இப்போதுள்ளதைப் போலவே 20 தடவைவாக கொடுக்க வேண்டுமென்று அப்போது சொன்னார்கள். இப்போது 10 மடங்கு என்று சொல்லுகிறார்கள். இதிலும் ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் அதாவது முந்தியதாக கட்டிய திட்டங்கள் நமது மாகாணத்திலே பெருங்குறைவுதான். நஞ்சைக்கு திட்டங்கள் அதிகமாக இல்லாமல் புஞ்சைக்குத் தான் அதிகமாக திட்டங்கள் இருக்கின்றன. கீழ் பவானி பிரதேசத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால், இந்தப்புதிய வரியானது செலுத்த முடியாத அளவுக்கு பிரம்மாண்டமானதாகத் தோன்றுகிறது. சமீபத்திலே நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வாய் உள்வங்குத் தான் அதாவது யார் சர்க்காரிடத்திலே குறைகளை எடுத்துக் கூறுகிறார்களோ, அவர்களுடைய விஷயத்தைதான் அதிகமாக கவனிக்கப்படுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்து மக்களிடத்திலிருந்து அப்படிப்பட்ட தகவல் எதுவும் வந்துள்ளதாக மந்திரி அவர்களுடைய பரசங்கத்திலிருந்து தெரியவில்லை. இன்றைய விவசாயிகள் மிகவும் தத்தளித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே விவசாயிகள் ஒரு கூட்டம் போட்டு இந்த வரியைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் சொல்லவில்லை என்றால் அது அவர்களுடைய தவறுகாது. அவர்கள் இன்று மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இந்த வரியை இன்றைக்குள்ளே மசோதாவில் இரண்டு வருஷ காலத்திற்குள் திருப்பிக் கொடுக்கலாமென்றுமிருக்கிறது. இப்பொழுது இந்த அபிவிருத்தி வரி இவ்வளவு கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று விவசாயிகளிடம் சொன்னால், அந்த வரியினுடைய தன்மையை அவர்களால் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இன்றைக்கு அவர்களிடத்தில் ஒருவித குரலும் எழும்பாது. இங்கு நான் சட்டப்பையில் இன்றைக்கு அதைப்பற்றி சொல்லுகின்றேன். ஆகவே இந்த நிலையில் நாம் இவைகளை யெல்லாம் கவனமாகப் பார்க்கவேண்டும்.

“இன்று மொத்த மதிப்பில் கணக்கெடுக்கப்படுவதாக இங்கு பலர் குறிப்பிட்டார்கள். இன்றைக்கு சாதாரணமாக ஒரு பொருளை மதிப்பிடுகின்றோம். இன்றுள்ள விலை முன்பு இருந்ததைப் போல் இருப்பதில்லை. யுத்த காலத்திலே விலை உயர்ந்திருந்தது. அதற்குப் பின்னர் கொஞ்சமாக கொஞ்சமாக இறங்கி வந்திருக்கிறது. ஆகவே யுத்தத்திற்கு முன்னால் 1938-ம் ஆண்டிலே இருந்த விலைகளின்படி நாம் நிர்ணயிக்க முடியாது. அப்படி நிர்ணயிப்பதும் மிகத் தவறு. இந்த மசோதாவிலே அந்த சட்டமானது மொத்த மதிப்புப்படி கணக்கிடப்படுகிறதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இன்றுள்ள நிலைமையில் இன்னும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் நிச்சயமாக பொருள்களின் விலை குறையும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே மூன்று வருஷத்திற்கு பின்னால் 4:1-ஆம் வருஷமானாலும் அல்லது 1953-ஆம் வருஷமாவது இருந்தாலும் சரி இடையிலே பொருள்களின் விலை மாறுதலடைந்திருக்கிறது. ஆகவே அதைக்கொண்டு நிர்ணயிக்க முடியாது. ஆகவே அப்படி நிர்ணயிக்கப்படுமானால் விவசாயிகளுக்கு பெருவாரியான பாதகமேற்படும் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் இப்பொழுது ஏறத்தாழ விளைபொருள்களின் விலை இன்னும் குறைந்து கொண்டு வருகிறது. இன்னும் இரண்டு வருஷங்களில் நிச்சயமாக விலை பாதிவாகக்கூடிய அறிகுறிகள் காணப்படுவதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். கடந்த தினங்களில் எல்லாப் பொருள்களின் விலையும், குறிப்பாக விளைபொருள்களின் விலை கடந்த சில வருஷங்களாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக

10-50
a.m.

[Sri K. R. Nallasivam]

[18th May 1954]

குறைந்துகொண்டு வருவதை நாம் பார்க்கின்றோம். இப்போது போடப்படுகின்ற மதிப்பு 20 வருஷ காலத்திற்கு போடவேண்டும். ஆகவே இன்றைக்கு உற்பத்தி மதிப்பை வைத்துக்கொண்டு வரியை நிர்ணயிப்பதைவிட முன்னால் சர்க்கார் 6 பொதிக்கு என்ன வருமானம் கிடைக்கிறதோ அதிலே கிடைக்கின்ற வருமானத்தில் நாலில் ஒரு பங்கு அன்றைக்கு தீர்வையாக கொடுக்கப்பட்டது. ஆகவே வரியை வருமானத்திற்கு தகுந்தபடி போடுவதே சரியாகும். நாம் கணக்கைப் போட்டுப் பார்த்து பிரதி வருஷம் ஒன்றுக்கு சராசரியாக ஏக்கர் ஒன்றுக்கு இந்த மசோதா பிரகாரம் 50 ரூபாய் குறைந்த வரி விதிக்கப் படுகிறது. இதிலும் ஒரு விசேஷமான சலுகை இருக்கின்றது. இப்படி ஒரு விதத்தில் உதவுவது யாருக்குப் பணப்படுகின்றால், பணக்காரர்களுக்கு என்றே சொல்லவேண்டும். அதற்காக அவர்களுக்கு அந்தச் சலுகை கொடுக்க வேண்டாமென்று கூறவில்லை. நிலத்தின் ரிப்பேர் நீங்கலாக ஒரு தடவையில் பணத்தை கட்டிவிட்டால் அந்தத் தொகைக்கு அவருக்கு 20 சத விதீதம் லாபம் கிடைக்கிறது. ஆனால் இத்தொகையை ஏழை விவசாயிகளால் கட்ட முடியாது. 10 ஆண்டுகளாக கட்டுவதற்கே அவர்களுக்கு கஷ்டம். அநேகமாக பெருவாரியானவர் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ரிப்பேர் செய்வதற்கே பணமில்லை. அதைத் தவிர நிலத்தைப் பணப்படுத்தி பயிரிட வேறு பணம் தேவைப்படுகிறது. இதற்கெல்லாம் அவர்களிடத்திலே பணம் கிடையாது. சமீபத்திலே அரசாங்கத்தார் இதை யெல்லாம் உணர்ந்துதான் அவர்களுடைய நிலைமை கொஞ்சம் முன்னேற கடன் ஒத்திவைப்பு மசோதாவை கொண்டுவந்து அவர்களுக்கு உதவி யிருக்கிறார்கள்.

“இப்பொழுது புஞ்சைக்கு திட்டங்கள் அதிகமாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த நிலங்களுக்கு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 50 ரூபாய் விகிதம் 20 வருஷங்களுக்கும் பாசன வசதிக்காக கட்ட வேண்டுமென்று, நிலத்தின் மதிப்போடு கணக்கிட்டுப் பார்க்கும்போது நஷ்டமேற்படுகிறதாயினால் இன்று பலர் நிலத்தை விற்றதற்கு கூட தயாராக இருக்கிறார்கள். நிலங்கள் வாங்க வேண்டுமென்றால் இப்பொழுது மிகக் குறைந்த விலைக்கு வாங்கலாம். ஏக்கர் ஒன்று 50 ரூபாய்க்கு வேண்டுமானாலும் வாங்கலாம். காரணம் இந்த நிலச் சீர்திருத்த பயத்தாக்கல் வியாபாரிகள் யாரும் நிலத்தை வாங்குவதற்குத் தயாராக இல்லை. 100, 200, 500 ஏக்கரா நிலங்கள் வைத்திருக்கும் தஞ்சாவூர் மிராசதார்கள் இந்த யுத்த காலத்திலே ஏராளமாக சம்பாதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே மிராசதார்கள் கோயம்பத்தூரிலே, சேலத் திலே நிலம் வைத்திருப்போர் 500 ஏக்கர் வைத்திருந்தாலும் சரி, 5 ஏக்கரா நிலம் வைத்திருந்தாலும் சரி கடன் சுமையை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

“லோயர் பவானியில் புஞ்சைக்குத் தண்ணீர் அதிகமாக விடப்படுகிறது. 3 அல்லது 6 மாதத்திற்கு தண்ணீர் விடுவார்கள். அதற்குள் இரண்டு வெள்ளாளமை எடுத்தாக வேண்டும். பருத்தியாக இருந்தால் 6 மாதத்திற்கு ஒரு வெள்ளாளமைதான் முடியும். சோளம், கம்பு, ராசி முதலியவைதான் பயிரிட வேண்டும். மீதி எந்தப் பயிரானாலும் முடியாது. வாரத்திற்கு ஒன்றிரண்டு நாட்களுக்குத்தான் தண்ணீர் விடப்படும். இவைகளை வைத்துக் கொண்டு சராசரியாக கணக்குப்போட்டுப் பார்த்தால் சமார் வருகின்ற பணம் ரூ. 50 என்று வைத்துக்கொண்டால், தீர்வை சராசரி 12 ரூபாய் கட்டியாக வேண்டும்; சர்க்காருக்கு ஷஸ்தி 2 ரூபாய்; நிலத்திற்கு 1 ரூபாய்; மற்றொன்றுக்கு ரூ. 4. இதுபோன்று பல வரிகள் கட்டியாக வேண்டும். சமார் 70 ரூபாய் வரையில் வருஷத்திற்கு கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. சாதாரணமாக ஒரு போகத்திலே ஏக்கருக்கு 5 பொதி கிடைக்குமென்றால், தண்ணீர் பாசன வசதியால் மேலும் 3 பொதி கிடைக்கலாம். புஞ்சை நிலத்திற்கு கிணற்றுப் பாசனமும், மழை நீரும்தான் வேண்டும். இந்த புஞ்சை நிலங்களுக் கெல்லாம் கீழ் பவானித் தண்ணீர்தான் விடப்படுகிறது. அத்தண்ணீர் மிகவும் நன்றாக இருந்தாலும், புஞ்சை நிலத்தில் திடமான வெள்ளாளமை வராது. ஏராளமான இயற்கை உரத்தையும், மற்றும் கம்போஸ்ட் உரத் தையும், விஞ்ஞான எருக்களையும் ஏராளமாக போட்டால்தான் ஒருவித

18th May 1954]

[Sri K. R. Nallasivam]

முட்டுக்கள் எதுவுமின்றி நல்ல வெள்ளாமை காணமுடியும். ஆகையாலே இதையெல்லாம் மனதில் கொண்டு, அதோடு என் யோசனைகளை உபயோக கரமான திட்டத்தோடு பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு வைக்கும்போது சேர்த்துக் கொண்டால் மிகவும் பிரயோஜனமாக இருக்குமென்பதை தெரிவித்துக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI C. KANDASAMI:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவைப்பற்றி பல விஷயங்கள் பேசியாகிவிட்டது. இந்த மசோதா பொறுக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பப்படுகிறது. இந்தக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்காக நான் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“பொறுக்குக் கமிட்டி இதனைப் பரிசீலிக்கும் போது இம்மாதிரி அபிவிருத்தி செய்யப்பட்ட பல இடங்களுக்கும் சென்று விசாரணை நடத்த வேண்டும். எல்லா கட்டங்களிலும் பொது ஜனங்களின் அபிப்பிராயத்தை நன்கு தெரிந்து ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இன்றைக்கு சர்க்காருக்கு இருக்கக்கூடிய பொருளாதார நெருக்கடியில் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழித்து இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அதனால் பலன் அடையும் பிரதேச மக்களிடமிருந்து அவர்கள் அடையும் லாபத்தில் ஒரு சிறு பகுதியை வரியாகப் போட்டு சர்க்கார் வாங்குவது நியாயமாக இருக்கலாம். அதற்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் கிடையாது. ஏன் இப்படி வரி வசிகுதிறிகள் என்று கேட்டால் இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு வேறு ஒரு பகுதியில் புதுத்திட்டத்தை சர்க்கார் மேற்கொள்ள முடியுமென்றும் சொல்லலாம்.

“ஆனால் முக்கியமாக ஒன்றைக் கவனிக்கவேண்டும். இந்தப் பிரதேசங் களில் பல ஏழை விவசாயிகள் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை இன்றைக்கு உயரவேண்டுமென்றால் அவர்களுடைய பொருளாதார நிலையை உயர்த்துவதற்கு நாம் எல்லோரும் ஒரு முகமாகப் பாடுபட்டாக வேண்டும். இந்த அபிவிருத்தித் திட்டங்களினால் அவர்களுடைய நிலைமை எவ்வாறு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் இந்தப் பொறுக்குக் கமிட்டி பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு ஏக்கர் பூமியுள்ள ஒரு விவசாயிக்கு முன்பு 400 ரூபாய் வந்தால் இந்தத் திட்டத்தினால் அவனுக்கு இன்னும் ஒரு 50 ரூபாய் வேண்டுமானால் அதிக வருமானம் வந்திருக்கலாம். அதனால் அவனுடைய நிலைமை உயர்ந்தவிட்டதாக நாம் எண்ண முடியாது. ஆகவே இவனுக்கும் வரி போடப்படுமென்று சொல்வதானது சரியாகாது என்பதே என் அபிப்பிராயம்.

“இன்றைக்கு விவசாயிகளுடைய பெரும்பாலான வருமானம் நிலத் திலேயே செலவு செய்யப்பட்டுவிடுகிறது. பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு வேண்டுமானால் நல்ல லாபம் இருக்கலாம். நண்பர் ஸ்ரீ நல்வசிவம் பேசும்போது யுத்த காலத்தில் தஞ்சாவூரிலுள்ள மிராசதார்கள் வேண்டு மானால் கொள்ளையடித்திருப்பார்கள், கோயம்பத்தூரிலுள்ள பலர் கடனா லியாகவே இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலும் சரி, கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவிலும் சரி, அங்கங்கேயுள்ள மிராசதார்கள் கொள்ளை யடித்துக் கொண்டோன் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த ராஜ்யம் பூராவிலு முள்ள விவசாயிகள் ஈரத்துணியால் அடிவயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டோன் இருக்கிறார்கள். இதையாறும் மறுக்கமுடியாது.

“இன்றைக்கு வரி போடும்போது ஒரு சமனாக, ஒரே கண்ணோட்டத் தோடு நியாயமாகப் போடுகிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு ஏக்கரா பூமியுள்ளவனுக்கும் ஒரே வரி, ஆயிரம் ரூபாய் வருமானமுள்ளவனுக்கும் ஒரே வரி என்று போடுவதா நியாயமானது என்று நான் கேட்கிறேன். இது ‘ஈக்விடி’ என்று சொன்னால் இதனை நான் ஒரு நாளும் ஒப்புக் கொள்ளமுடியாது. ஆகவே அவர்களுடைய நிலத்தையும் அவர்களுடைய வருஷ வருமானத்தையும் கணக்கில் வைத்துக்கொண்டு இவ்வளவு நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்குத்தான் வரி போடப்படுமென்று சொன்னால் அதைக் கூட ஒருவகையில் ஒப்புக்கொள்ளமுடியும். அன்றைக்கு

[Sri C. Kandasami]

[18th May 1954]

இருக்கக்கூடிய அதிகாரத்தின் சந்ததிதான் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய அதிகார வர்க்கம். ஐ.லி.எஸ். ஆபீஸர்கள் முதற்கொண்டு அடிப்படையில் இருப்பவர் வரை மனமாற்றம் இன்னும் பூர்ணமாக ஏற்படவில்லை. ஆகவேதான் இந்தமாதிரியாக மசோதாக்களே தயாரிக்கப்படுகின்றது. எப்படித்திருத்தி எழைமக்களைப் பாதிக்காத வகையில் இந்த அபிவிருத்தி வரியைப் போடலாமென்பதைப் பற்றி பொறுக்குக் கமிட்டி நன்கு பரிசீலனை செய்தாக வேண்டும்.

“இன்னொன்று. இன்றைக்கு உற்பத்திப் பொருள்களின் விலை ஒரே நிலையில் இருக்கும் என்பதற்கு எந்தவிதமான உத்தரவாதமும் கிடையாது. இன்றைக்கு இருக்கும் அரசாங்கத்தின் பொருளாதார நெருக்கடியைப் பார்க்கும்போது, ஏகாதிபத்திய வெறிபிடித்த நாடுகளுக்கும், இந்த நாட்டுக்கு முள்ள தொடர்பினால் இந்த நாட்டில் எந்தவிதமான விலைவாசியும் நிலையாக இருக்கமுடியாது. திடீர் திடீர் என்று வீழ்ச்சியுறத்தான் செய்யும். ஆகவே வருமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரி விதிக்கப்படுமென்று சொல்வதானது கொஞ்சம் கூட பொறுத்தமானது அல்ல. இன்றைக்கு ஒரு கலம் ரூ. 6 ஆக இருக்கலாம். நாளைக்கு இரண்டு ரூபாயாகக் குறைந்து விடலாம். இதில் ஆச்சரியம் எதுவுமில்லை. ஆகவே இன்றைக்கு இருக்கும் விலையைக்கொண்டு வரியை நிர்ணயித்து விட்டால் அவர்கள் அதை 20 வருஷங்களுக்குத் தொடர்த்து கட்டவேண்டுமென்று சொன்னால் பல சிறிய சிறிய விவசாயிகள் அழிந்தே போகக்கூடிய நிலைமையும் உண்டாகலாம். இதனை நன்றாக ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு இதனைப் பொறுக்குக் கமிட்டி பரிசீலனை செய்தாகவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக வரி கட்டத் தவறியவர்களுக்கு 6% வட்டியோடு சேர்த்து அந்த வரிப் பணம் வசூலிக்கப்படுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பெரும்பாலும் ஏழைகள் தான் பாதிக்கப்படுவார்கள். தினப்படி சாப்பாட்டிற்கே அவர்கள் கடன்வாங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது வரி கட்ட வேண்டுமென்றால் பணத்திற்கு அவர்கள் எங்கே போவார்கள். ஆகவே ஒரு தடவை, இரண்டு தடவை கட்டுவதற்குக் காலதாமதம் ஏற்படலாம். ஆனால் அதற்காக 6% வட்டியோடு சேர்த்துக் கட்டவேண்டுமென்று சொல்வதானது ரொம்பவும் அநீதியானது. பெரிய லேவாதேவிக்காரர்களின் கொடுமையைக்காட்டிலும் இது அதிகக் கொடுமை வாய்ந்தது. இதையும் பொறுக்குக் கமிட்டி கவனித்தாக வேண்டும். இன்றைக்கு பல சிலைகள் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் விவசாயிகள். அதற்கு என்ன முறை இருக்கிறதோ அதே முறையை இதற்கும் அனுஷ்டிப்பதில் ஆட்சேபனை எதுவும் கிடையாது.

“அடுத்தபடியாக மொத்தமாகக் கட்டுகிறவர்களுக்கு ‘ரிபேட்’ கட்டப்படுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அதாவது நூறு ரூபாய் பணத்தை மொத்தமாகக் கட்டுவதென்றால் ரூபாய் 80 கட்டினால் போதுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி கொஞ்சம் நிவாரணம் கொடுப்பது சரியல்ல என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதேசமயத்தில் ஒன்றை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதனால் யார் அதிக நன்மை அடையப் போகிறார்கள் என்றால் நிலப்பிரபுக்களும், பணக்காரர்களும் தான். அவர்களிடம் பணம் நிறைய இருக்கிறது. நூறு இல்லை, ஆயிரமானாலும் உடனடியாக பாங்கிற்குச் ‘செக்கைக்’ கொடுத்து பணத்தைக்கட்டி விடுவார்கள். இப்படி நிவாரணம் அளிப்பது அவர்களுக்குத்தான் பெரும்பாலும் சௌகரியமாக இருக்கும். பெருத்த பணக்காரர்களுக்குச் சௌகரியம் அளிக்கவேண்டுமென்ற கருத்தோடேயே இதைச் சர்க்கார் கொண்டு வந்திருந்தாலும் கூட அதை ஆட்சேபிக்கவில்லை. எனென்றால் கொடுப்பதைக் கொடுக்காதே என்று எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால் அதைப்போலவே சிறிய சிறிய விவசாயிகளும் நன்றை அடையக்கூடிய வகையில் எதாவது செய்தாக வேண்டும். ஆனால் அதற்கு மாறாக அங்கே அந்த ஏழைச் சிறு விவசாயி கட்ட முடியா விட்டால் அவனிடம் 6% வட்டியும் சேர்த்து கட்டச் செய்வது மட்டும் நியாய

18th May 1954]

[Sri C. Kandasami]

மல்ல என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன் : இவைகளையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு சலபமாக, எளியமுறையில் கஷ்டமில்லாமல் சிறிய சிறிய விவசாயிகளும் வரி கொடுக்கக் கூடிய ஒரு முறையை வரையறைத்தாக வேண்டும். அதைப்பிரிந்துகொள்ளாத நிலையில்தான் இன்றைக்கு இந்த மசோதா வந்திருக்கிறது. பலயிடங்களில் நீர்ப்பாசன சம்பந்தமான பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்களே தவிர அதனால் மக்களுடைய தேவை பூர்த்தியாகவில்லை.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள். ஆனால் இன்றைக்குப் பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள், என்று சொல்கிறீர்களே ! ”

SRI C. KANDASAMI :—“ செய்யவேண்டியது ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது, அவையையெல்லாம் செய்யவில்லையென்று சொல்லியிருப்பேன்.

“ ஆகவே நான் கூறிய அடிப்படையில் பொறுக்குக் கமிட்டி இவ்விஷயங்களை எல்லாம் பல இடங்களுக்கும் சென்று ஆராய்ச்சி செய்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

(At this stage Mr. Speaker resumed the Chair.)

* **THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—**“ Sir, I have carefully listened to the suggestions and remarks made by the hon. Members and they will all be considered at the Select Committee stage. I need not deal with them elaborately as quite a number of Members who have spoken on this Bill will be on the Select Committee. There will be no difficulty on that score.

“ Sir, the question was raised why the year 1947 was chosen. Sir, from the year 1943, the Government had been spending large sums of money on irrigation works and drainage works by way of repairs and otherwise. This kind of work was given a great impetus in the year 1947 under the Grow More Food Campaign. Even though we are entitled to take 1943 as the starting year, we thought that it would be much better to take 1947 since it was in that year that the Grow More Food Scheme was given a great impetus. Everybody knew about it. In fact, while undertaking certain works, it was explicitly made clear by the Government that they would levy a special betterment fee on such works. It is only for this reason that we have taken 1947 as a reasonable year.

“ It was said, Sir, small repairs and improvements made to the existing irrigation works might come under the mischief of this Bill. The hon. Member coming from my district, Mr. Panchaksharam Chettiār, also said that a lot of money—nearly a crore of rupees—was spent in North Arcot district during famine days on small irrigation works in order to give relief to the famine-stricken people and that these works might come within the purview of the Bill. I say ‘No, Sir’. What was done during the famine period will not come within the purview of this Bill. For instance, there is a big tank called the Kaveripak tank in North Arcot district. Some money was spent on removing the silt from that tank

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [18th May 1954]

and in digging a small feeder channel. On that account, the Government will not levy any fee by way of betterment contribution. I have given this as an example to show that such improvements will not come under the provisions of the Bill. It has also been made clear in the Statement of Objects and Reasons that the Bill will apply to expansion or alteration of irrigation and drainage works which have secured to the landlords an increased or steady and certain supply of water. It will not apply to cases where small repairs have been done which have not increased the supply of water or even ensured a regular supply of water. Further there is clause 11 relating to exemptions. It says—

‘ If, in the opinion of the Government, the enforcement or strict enforcement of all or any of the provisions of this Act will cause hardship in any case or cases, the Government may, by notification setting out the ground therefor, exempt either permanently or for specified period such case or cases from all or any of the provisions of this Act, subject to such conditions, if any, as the Government may deem fit to impose.’

So, there is ample safety provided in the Bill and it will not affect the ryots in a prejudicial way.

“ With regard to Malabar, Sir, whenever we deal with a certain measure, some peculiar or special provision has to be made with regard to Malabar. No doubt, it will be made here also, if necessary. The Select Committee will take care of it during discussion.

“ As regards returns from the scheme, it was said that we were charging six per cent which was very high. As a matter of fact, I may tell the House that we will be quite satisfied if we are able to get even one per cent. I am afraid, with regard to this measure, we will not get even that amount taking into account the long period over which the contribution is to be paid. The Government do not look at the scheme from that standpoint at all. We want to provide increased irrigation facilities. It is not a question of getting revenue for the State. That is not our sole object.

“ Then, Sir, with regard to computing the value, we are taking into account a number of years some of which may be good and some bad. Therefore, an average has to be struck and there will be no hardship at all involved in this process.

“ Coming to my friend who wanted that the interests of Harijans should be safeguarded, I do not know how Harijans' interests specially come in here. He is so much agitated over the question that he thought there were Harijan interests involved here also. Nothing of that sort will arise here. Of course, whatever affects other people will affect them also. After all, water is the same for all and there is not going to be a separate water for them. Bhavani water is the same to the Harijans as it is to others. Harijans are generally poor and many of them do not own lands. There are many backward classes living in the State and what affects Harijans will affect them also equally. I am, however, glad that

18th May 1954] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

there is a Harijan Member in the Select Committee and I hope members of the Harijan community will reinforce him with all facts and figures available to them so that he may take care of their interests if any at the Select Committee stage. Sir, as the Bill is to be referred to a Select Committee, I need not at this stage meet every point made in the House in detail. I shall now read the names of Members of the Committee—

1 The Hon. Sri M. A. Manickavelu Naicker.

2 Sri M. Chinnathambi Thevar.

3 Sri E. K. Sankaravarma Raja.

4 Sri B. K. Nallaswami.

5 Sri R. S. Arumugam.

6 Sri P. S. Rangaswami Naidu.

7 Sri S. Thinakaranasami Thevar.

8 Sri S. Arthanareeswara Gounder.

9 Sri S. Radhakrishnan.

10 Sri T. C. Narayanan Nambiar.

11 Sri S. Swayamprakasam.

12 Sri K. T. Raju.

13 Sri K. S. Lakshmipathi Naicker.

14 Sri C. Kandasami.

15 Sri K. R. Nallasivam.' "

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1954, be referred to a Select Committee consisting of—

1 The Hon. Sri M. A. Manickavelu Naicker.

2 Sri M. Chinnathambi Thevar.

3 Sri E. K. Sankaravarma Raja.

4 Sri B. K. Nallaswami.

5 Sri R. S. Arumugam.

6 Sri P. S. Rangaswami Naidu.

7 Sri S. Thinakaranasami Thevar.

8 Sri S. Arthanareeswara Gounder.

9 Sri S. Radhakrishnan.

10 Sri T. C. Narayanan Nambiar.

11 Sri S. Swayamprakasam.

12 Sri K. T. Raju.

13 Sri K. S. Lakshmipathi Naicker.

14 Sri C. Kandasami.

15 Sri K. R. Nallasivam.' "

The Motion was put and carried.

MR. SPEAKER :—“ I appoint the Hon. Sri M. A. Manickavelu Naicker to be the Chairman of the Select Committee.”